

Vừa tôn trọng lịch sử và truyền thống vừa tiến về phía trước

Nichiko Niwano
Chủ tịch Hội Rissho Kosei-kai

Toàn thể hội viên đồng tâm nhất trí và dốc toàn lực để bồi dưỡng thanh thiếu niên và trẻ em hướng tới lễ kỷ niệm một trăm năm sáng lập

Xin chúc mừng năm mới.

Năm nay chúng ta cũng hãy biến thành một năm để tinh tấn một cách tràn đầy năng lượng với tâm hồn hoàn toàn tươi mới mỗi ngày.

Chữ “mới” (新 tân) trong năm mới được tạo thành từ sự kết hợp “cay” (辛 tân), “mộc” (木 cây) và “riêu” (𣎵 riêu). “Tân” có nghĩa là khổ cực hay nỗ lực và “cây” là chỉ cái riêu lớn dùng để chặt cây. Tức là, nó thể hiện cho việc yêu thương cây thật nhiều, nuôi dưỡng nó, nỗ lực để gia công nó thành những thứ mới mẻ để tận dụng.

Nếu áp dụng vào thế giới của con người thì đó là vừa phải học hỏi, tôn trọng lịch sử hay truyền thống do các bậc tiền nhân đã xây dựng nên nhưng cũng phải phát huy năng lực sáng tạo phù hợp với thời đại hiện đại và dốc hết sức để xây dựng nên những thứ

mới mẻ.

Tôi muốn nghiền ngẫm sâu sắc về ý nghĩa quan trọng được chứa đựng trong chữ “mới” và cùng nhau tiến về phía trước trong một năm tiếp theo là năm nay.

Giờ thì tôi xin trình bày “Phương châm năm 2026” như sau đây.

Năm ngoái, Nhật Bản cũng được mọi người gọi là

một trăm năm Showa (Chiêu Hòa). Được thành lập vào năm 1938 (năm Showa thứ 13), hội chúng ta sẽ đón mừng lễ kỷ niệm một trăm năm thành lập vào năm 2038 (năm Reiwa thứ 20) sau 12 năm nữa.

Với sự khắc cốt ghi tâm về điều đó, chúng ta hãy cùng nhau thực hiện công việc một cách đầy sức sống xem thông qua đời sống tín ngưỡng, chúng ta sẽ làm thế nào để chinh đốn tốt gia đình, làm thế nào để dẫn đường chỉ lối tới đạo làm người và hình thành con người cho thanh thiếu niên và trẻ em là những người sẽ gánh vác tương lai, và hơn nữa, kế thừa truyền thống của Nhật Bản để tạo dựng nên một đất nước huy hoàng.

Dịp lễ kỷ niệm tám mươi năm sáng lập hội chúng ta năm 2018, tôi đã nhìn xa thấy ngày kỷ niệm một trăm năm sáng lập rồi sẽ phải tới mà thừa rằng việc dốc toàn lực vào mệnh đề căn bản là trồng người (đạy dỗ nên người) là nhiệm vụ quan trọng của chúng ta.

Làm thế nào để dẫn đường chỉ lối tới đạo làm người và hình thành con người cho thanh thiếu niên và trẻ em là những người sẽ gánh vác tương lai là bài toán cần được ưu tiên hàng đầu không chỉ riêng trong hội chúng ta mà còn trong cả xã hội.

Như các bạn đã biết, hội chúng ta lấy việc “tề gia (chinh đốn tốt gia đình)” làm phương châm căn bản. Bởi vì, môi trường gia đình là đạo trường căn bản để hình thành con người.

Cha mẹ sống một cuộc sống lấy bàn thờ thần phật làm trung tâm, luôn chú tâm để có lời nói và hành động tươi sáng, tử tế và ấm áp, điều này sẽ mang đến ảnh hưởng mang tính quyết định đến sự hình thành con người của con cái.

Trong đó thứ đặc biệt quan trọng là sự can thiệp từ thời thơ ấu và niên thiếu, nghĩa là sự giáo dục tại môi trường gia đình.

“Bảy Năm Ba (Shichi Go San)” được biết đến như là một sự kiện truyền thống của Nhật Bản, và các độ tuổi gọi là bảy tuổi, năm tuổi và ba tuổi vốn được cho

là thể hiện các giai đoạn mà sự giáo dục tại gia đình trước khi có sự giáo dục tại nhà trường là cần thiết nhất.

Và bộ não hoạt động trong sáng, sắc sảo nhất là từ khoảng trên dưới mười tuổi đến tầm mười ba, mười bốn tuổi. Thị lực tốt nhất là từ chín đến mười tuổi và đây là độ tuổi mà mọi người thường nói là “Đứa trẻ đó

Trước bàn thờ thần phật tại đạo trường tu dưỡng – nơi phát tích của hội chúng ta

Đạo trường tu dưỡng được lạc thành vào ngày 28 tháng 12 năm 1948 và trụ sở chính của giáo đoàn đã được đặt tại đây cho đến khi Đại Thánh Đường được xây dựng xong vào năm 64. Kể cả từ khi đổi thành tên gọi hiện tại nhân lễ kỷ niệm 30 năm xây dựng xong Đại Thánh Đường vào năm 94 thì các bạn hội viên vẫn tiếp tục triu mến gọi nó là “trụ sở cũ” và nó vẫn là nơi nương tựa cho tâm hồn. Nhân Đại thảm họa động đất Đông Nhật Bản vào năm 2011, công trình thi công gia cố khả năng chống chịu động đất đã được thực hiện. Vào dịp đó, từ ước nguyện mong muốn những người lễ bái có thể cảm nhận được bầu không khí tu hành đã từng có trước đây, ở bàn thờ thần phật có an trí bản sao của “Đại mạn-đà-la” do chính tay Đức Khai Tổ Nikkyo Niwano viết ra – đây thứ đã được khuyến thỉnh vào Vĩnh Thọ Điện (Eijuden) của Đại Thánh Đường vào năm 1963.

nhìn như dán mắt vào”. Điều này nói lên rằng trí tưởng tượng, khả năng liên tưởng và trí nhớ mạnh mẽ nhất ở mười một, mười hai tuổi, và mười lăm, mười sáu tuổi thì trở thành một con người uy nghiêm.

Có lẽ là chúng ta nên ghi nhớ rằng, nếu trẻ em không nhận được sự giáo dục đầy đủ tại gia đình trong những giai đoạn quan trọng như vậy mà phó mặc hoàn toàn cho giáo dục nhà trường thì chẳng nên mong chờ gì về việc bồi dưỡng thanh thiếu niên. Sẽ không quá lời khi nói rằng nhiều bài toán về mặt xã hội khác nhau bủa vây trẻ em hay người trẻ cuối cùng đều phụ thuộc vào sự tự nhận thức, trách nhiệm và hành động của cha mẹ.

Có người đã nói rằng “Cả chính trị lẫn kinh tế đều tồn tại chính là để giáo dục thiếu niên và trẻ nhỏ”. Nghĩa là, điều này nói lên rằng những người lớn phải tạo ra một đời sống xã hội phù hợp cho sự bồi dưỡng lành mạnh cho thanh thiếu niên.

Việc thế hệ trẻ sống đời với lòng tự hào về đất nước của mình là cực kỳ quan trọng. Bởi vì, nếu một người có thể trân trọng và tôn kính đất nước của mình thì sự bồi dưỡng thanh thiếu niên sẽ tự nhiên mà tiến triển.

Riêng Nhật Bản thì đặc biệt là một trong những đất nước có lịch sử lâu dài và nhiều truyền thống nhất. Chúng ta đã được sống dưới một thiên hoàng và hoàng tộc không gì sánh được kể cả trên thế giới, và dựa trên điều đó mà quốc dân trở nên hài hòa, xây dựng nên một nền văn hóa tinh thần phong phú kể từ khi kiến quốc cho tới tận ngày hôm nay.

Ngoài ra, Nhật Bản vào thời cổ đại định ra tên nước là “Đại Hòa (Yamato)”, và lấy việc duy trì nhất quán trước sau như một tinh thần “nền hòa bình lớn lao”, “sự hài hòa lớn lao” làm lý tưởng mang tính quốc gia.

Thái tử Shotoku đã nêu ra một câu nói là “Dĩ hòa vi quý (lấy sự hòa hợp làm điều quý giá)” trong điều 1 của Hiến pháp 17 điều.

Việc kế thừa truyền thống coi trọng hòa bình và sự hòa hợp như thế của Nhật Bản và nỗ lực để có thể tạo

dựng nên một đất nước huy hoàng là cực kỳ hệ trọng kể cả khi nhìn từ quan điểm gọi là “trồng người”.

Lấy mục tiêu kỷ niệm một trăm năm sáng lập vào 12 năm sau, tôi mong muốn toàn thể hội viên đồng tâm nhất trí và dốc toàn lực trong việc bồi dưỡng thanh thiếu niên và trẻ em với lập trường riêng của mỗi người.

Bước đi trên con đường bỏ tất với lòng biết ơn và niềm vui sống — Đó là ước nguyện lớn nhất của Đức Thích Tôn

Tôi đã chào đón cái gọi là “mễ thọ” tức là thọ 88 tuổi tính theo tuổi mụ vào năm ngoái. Tại hội chúng ta thì mở đầu từ ngày 20 tháng 3, mọi người đã tổ chức tổng cộng tới tám lần “buổi tụ họp chúc mừng” tại Đại Thánh Đường.

Trong các buổi tụ họp, mỗi lần nghe được một tín hữu nói rằng “Thật tốt vì tôi đã gia nhập hội Kosei-kai” là tôi lại cảm thấy bản thân mình như vừa thực sự nhận được năng lượng khỏe khoắn. Tôi cảm nhận một cách thấm thía rằng <đúng là mọi người đã cùng nhau trưởng thành từng bước một với tư cách là hội viên hội Kosei-kai>. Trên hết thảy, tôi có cảm xúc gọi là người thân từ khắp mọi miền đất nước đã tụ họp lại để chúc mừng tôi và trong lòng tôi tràn đầy sự xúc động. Tôi xin cảm ơn tất cả mọi người ạ.

Con người ai rồi cũng sẽ già đi và không có ai là ngoại lệ cả. Đó là quy luật tất yếu của tự nhiên. Dầu là

như thế, có nhiều người ghét sự già đi và tìm cách tránh xa nó. Tuy nhiên, người ta nói rằng chừng nào còn cảm ghét sự già đi thì vẫn còn non nớt.

Việc già đi không chỉ đơn thuần là có nhiều tuổi hơn. Đó quá trình của sự nỗ lực để tích lũy vô số kinh nghiệm, đào sâu suy ngẫm và hoàn thành nhân cách, và bắt đầu có được ý nghĩa sâu sắc và lòng tự hào ở đó là thái độ sống vốn có của con người, chúng ta được chỉ dạy như vậy.

Tất nhiên, dù trong bất cứ vấn đề gì thì cũng đều không có chuyện “Xong việc này là hoàn thành rồi” được. Vì vậy, chúng ta luôn không ngừng học tập và tiếp tục tinh tấn để hoàn thiện bản thân với tư cách là con người. Về điều này, Kenji Miyazawa đã nói là “Chính cái mãi mãi chưa hoàn thành này lại chính là hoàn thành”. Đó có lẽ là điều nói lên rằng đừng dễ dãi cứ tưởng là mình đã hiểu mà hãy tiếp tục cầu đạo trong suốt cuộc đời.

Nếu nhìn lại thì khi còn trẻ tôi cũng đã chống đối lại tín ngưỡng của hội Kosei-kai. Tuy nhiên, trong quá trình tích lũy thêm kinh nghiệm và tiếp tục học hỏi, tôi dần hiểu rõ tinh thần mà Đức Thích Tôn muốn truyền đạt cho chúng ta. Và rồi kể từ khi bước vào tuổi cao niên thì tôi đón nhận những lời dạy của Đức Thích Tôn như là cảm xúc thực sự bằng cả thân thể và tâm hồn của mình.

Có một đoạn quan trọng mà mọi người cũng đã biết trong “Kinh Pháp Cú”.

“Nhận sự sống làm người là khó, chẳng mấy chốc rồi sẽ ra đi, thật may đang sống lúc này. Được nghe chánh pháp mấy người nào đâu, Cõi chư Phật bước vào cũng khó”

Nếu chuyển thành ngôn ngữ hiện đại thì sẽ là “Việc con người nhận được sinh mệnh là rất khó, và một người chắc chắn sẽ chết tình cờ có được sinh mệnh lúc này là điều hiếm khi xảy ra. Cho dù có nhận được sinh mệnh nhưng trong thời gian người đó đang sống đời việc tiếp xúc được với những lời dạy đúng đắn là điều hiếm khi xảy ra, và việc được sinh ra trên thế giới này, Trái Đất này, nơi tràn ngập các vị Phật cũng là điều hiếm có.

Trong những ngôn từ ít ỏi này có bản thân chính những lời dạy của Đức Thích Tôn, tôi nhìn nhận như thế.

Sự sống của chúng ta thật kỳ lạ, quý giá và đáng biết ơn biết bao. Gặp được Phật pháp thật hi hữu nhường nào. Tự nhận thức được điều đó sẽ dẫn đến việc khám phá ra niềm vui sống quan trọng nhất.

Thay vì sống đời đầy sự bất bình bất mãn, chúng ta biết ơn sự sống đã nhận được này và sống đời một cách vui vẻ thoải mái — Tôi cho rằng không phải là việc gọi là nhận được Phật pháp và sống đời sống tín ngưỡng nếu nói một cách đơn giản thì sẽ là việc như thế hay sao ạ.

Tất nhiên, trong đời người thì sẽ luôn có nhiều nỗi phiền muộn, nỗi khổ sở khác nhau đi kèm. Tuy nhiên, vào chính khoảnh khắc này, nếu nhận ra mình đang được ban phước trong biết bao nhiêu điều thì cảm xúc muốn tiếp tục hướng về phía trước để sống đời mà không gục ngã sẽ tuôn trào. Ngay cả trong những hiện tượng mà chúng ta cho là không thuận tiện cho tới lúc này cũng bắt đầu có thể nhìn ra được sự biết ơn. Huống hồ là chúng ta được răn dạy rằng tất cả đều cùng có Phật tánh, và cũng có sẵn cả năng lực để nhận thức chân lý, Phật pháp lẫn khả năng tự mình giải quyết vấn đề.

(Báo Kosei - Số tháng 1 năm 2026)